

Αἱ Ἀριστοκράτειδες τῶν Τούρκων εἰσὶ λευκαί, εὐσκαροί, μετρίου ἀναστήματος, με καστανόχρουν κόμην βραχύκοπτον μέχρι τῶν ὤτων, ἀλλὰ πίπτουσιν ὀπισθεν καὶ κυματίζουσιν μέχρι τῆς ὀσφύος. Τὰς χεῖρας ἔχουσι μικράς, με ὄνυχας βεβαρμένους ἐρυθροὺς διὰ τῆς κινᾶς ἢ ἀλιχάνης¹, ἡ ἀφέλειά των εἶνε νηπιώδης καὶ κατέχει παρὰ ταῖς γυναιξὶ τῆς Ἀνατολῆς τὸν τόπον τῆς αἰδοῦς, καρδίαν ἔχουσι τρυφερὰν καὶ εὐπειθή. Μὴ δυνάμεναι νὰ γίνωσι σύζυγοι παρακαλοῦσι τὸν Ἀλλὰχ νὰ τὰς καταστήσῃ μητέρας.

Ἡ Κίρκασα εἶνε ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ῥαδινὴ, ξανθὴ, με πλουσίαν χρυσὴν κόμην, πεπλεγμένην εἰς πολυπληθεῖς πλοκάμους φθάνοντας μέχρι τῶν γονάτων, με ἀμυδαλωτοὺς ὀφθαλμούς, χρώματος κυανοπρασίνου. Ἀνατραφεῖσα πρὸς ἔρωτα καὶ οὐδὲν ἄλλον γινώσκουσα νόμον, ἄλλον Θεόν, ἄλλον παράδεισον—ἀφοῦ τὴν βεβαιώσιν ὅτι εἶνε οὐρὶ καὶ ὅτι, αἱ οὐρὶ εἶνε αἱ γυναικες τοῦ οὐρανοῦ—ζῇ καὶ ἀποθνήσκει ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Γεωργιανή, δούλη καὶ αὐτὴ ὅπως ἡ ἀδελφὴ τῆς Κίρκασα, μελγχχροινὴ ὅμως καὶ ἀγρία, με μέλκας ἀστραπηδόλους ὀφθαλμούς, ὡς ἀτιθάσσου τίγριδος, με κόμην χρώματος γαγάτου, λεπτήν ὡς μέταξιν, μέλη εὐλύγιστα, κινούμενα μετ' ἡδυπαθείας εἰς τὸν χορόν, οὐδὲν ἄλλο ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ ἢ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ ἀρῆσαι εἰς τὸν αὐθέντην.

Ἡ Σμυρναία, εἶνε ὠραία κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ πρόσωπον, ἔχουσα δέρμα ὡς λευκὸν λειομέταξον ὕψαμα (ἀτλάξι), κόμην χρώματος ἀμαυροῦ ἡλέκτρου καὶ εὐμεγέθεις ὀφθαλμούς, οὓς φιλαρέσκως ἐπικαλύπτει ὑπὸ μακρὰς βλεφαρίδας, χαρίεσσα καὶ ἀπιστος, ὡς ἡ γαλῆ, παίζει μετὰ τοῦ ἔρωτος καὶ ἐμπαιξίζει αὐτόν.

Ἡ ἐκ Δαμασκοῦ, χαύνη καὶ δειλὴ, με χαρακτῆρας θεῖους καὶ σῶμα νύμφης, με ψυχὴν περιπαθὴ μὲν, ἀλλ' ἄνευ ὁρμῆς, πνίγουσα τὰς φλόγας, αἰτίνες πλημυροῦσιν ὑπὸ τὰ βλεφαράτης. ἐμπνέει ὅλον τὸν ἔρωτα, ὅφ' οὐ ἐμπνέεται.

Ἡ Ἑλληνοκαθολικὴ (Levantine), εἶνε φιλάρεσκος, πονηρὰ, γνωρίζει τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς, οἷτινες δεσμεύουσι τὴν καρδίαν, ἐφ' ἣν ῥίπτονται. Ἐνδύεται μετὰ χάριτος, δεικνύουσα τὸν καμπύλον πόδα τῆς. Ἀστατος, ἄνευ κκί-ας, εὐαίσθητος, χωρὶς νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἔραστοῦ, πωλεῖ ἀκριβὰ τὸν ἔρωτά τῆς, καὶ γνωρίζει νὰ φυλάττῃ τὴν καρδίαν τῆς.

Ἡ Ἀρμενίς, λευκὴ, ὡς ἀρχαῖον ἄγαλμα, με ὀφθαλμούς αἰθιοπίδους, πνιγμένους ἐντὸς ἐκφράσεως ἡδυπαθείας, εἶνε ἔρωτικὴ καὶ γόνιμος. . .

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶχε πάσας τὰς θελκτικὰς ταύτας γυναῖκας, καὶ αἱ θάλαραι αὐταὶ ὑπάρχεις ἐμπαρνήθησαν χάριν αὐτοῦ, καὶ ὅμως τὸ μέτωπόν του ἦτο σκυθρωπόν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον ἀτονίαν. Εἶχε κενώσει τὸ ποτήριον τῆς ἡ-

δονῆς πρὶν ἐπιθυμήσῃ αὐτό, εἶχε κορεσθῇ ἔρωτος πρὶν αἰσθανθῇ τὴν δίψαν αὐτοῦ.

— Ἐρέντηδες! ἐπανελάθεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, πρὶν ἐγερθῇ τῆς τραπέζης, δὲν εἶσθε τῆς γνώμης, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ φῶτα μὰς τυφλοῦσιν, ὅτι αἱ εὐδίδιαι αὐταὶ μὰς βλάπτουσιν, ὅτι τὸ δεῖννον τοῦτο εἶνε ἀτελεύτητον καὶ ὅτι τὰ ἄσματα τῶν μουσικῶν μὰς εἶνε ἀηδέστατα; . . Φαῖδ-βέη, ποιητὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ σουλτάνος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νεαρόν αὐτοσχιδιστήν, δὲν δύνασαι νὰ μὰς εἰσάξης φῶς ἰλαρότερον, εὐδιδίαν γλυκυτέραν, διασκεδάσιν ὑγιειντέραν καὶ ἁρμονίαν ὠραιοτέραν ἐκείνης, ἣν εὐρίσκει τις ἐν τῷ ἀνγκτόρῳ μου;

— Ναί, Μεγαλειότηατε! . . .
Νεύσαντος δὲ τοῦ Φαῖδ πρὸς τοὺς ἀγάδες νὰ σηκώσωσι τὰς λαμπάδας καὶ τὰ θυμιατήρια, καὶ νὰ ἀπομακρύνωσι τοὺς μουσικούς, ἠνέφξεν ὁ ἴδιος τὰς θύρας, αἰτίνες ἐκοινώνουν πρὸς τὸν γεγλυμμένον ἐξώστην.

Ἡ σκοτεινὴ αἰθουσα ἐρωτίσθη πάχυτα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, ἡ δὲ ἀργυροειδὴς αὐτῆς λάμψις ἀντικατέστησεν τὴν ἐρυθρωπὴν τῶν λαμπάδων.

Ὁ σουλτάνος καὶ οἱ αὐλικοὶ του ἠκολούθησαν τὸν ποιητὴν εἰς τὸν ἐξώστην.

[Ἐπειτα συνέχεται.]

Η ΛΟΩΠΙΟΔΥΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΖΑΚ

«Λωποδυσία εἶνε ἡ πράξις, διὰ τῆς ὁποίας ἀντικείμενόν τι μεταβάλλει ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, ἄνευ βίας, ἄνευ διακρίσεως, ἄνευ ἐξόδων, ἀλλ' ἀπλῶς μετ' ὀλίγης ἀπειδεσιότητος. Κάποτε εἶνε ἀνάγκη εὐτυχῶν ἐμπνεύσεων καὶ πρωτοτύπων ἰδεῶν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις. . .» Τοιοῦτον τινα ὁρισμὸν τῆς λωποδυσίας δίδει ὁ κύριος δὲ Βαλζάκ ἂν δὲ παρ' ἡμῖν ἀπαιτοῦνται διὰ τοὺς λωποδύτας, ὅπλα τινα ἀγγέμαχῃ ἢ ἀμυντικῇ, ὀλίγα τετριμμένα πορτοφόλια καὶ ἐν δίπλωμα ἐντίμου μνείας, δημοσιευθὲν διὰ τοῦ «Ἀστυνομικοῦ Δελτίου», τοῦτο τὸ ἡγνός ἐυφύεστατος συγγραφεὺς. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδῇτε τί ἐγνώριζεν, ἀκούσατε τὴν ἐξῆς ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν κάπου διηγείται.

✱

Ἡμεῖς τινὰ ἢ κίημα Ω. . . τεσπαρχοῦτο, ἀλλὰ θελκτικωτάτη κυρία, ἔκρυψε τὴν ὕψαν τοῦ δούλου; Ε. . . ἱατροῦ εἰκόνα περὶ τὴν θεραπεία τῶν ἐγκεφαλικῶν νοσημάτων.

Ἡ κόρημα εἰσάγατα: παρευθὺ καὶ μετὰ λογμῶν καὶ ἀκρῶν ἐξηγεῖ εἰς τὸν ἱατρὸν τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκίψεως τῆς.

— ἱατρί, εἶμαι μήτηρ εὐδαιμονομένη ἐν φοιτῶν ἀπελπίστῃ ἔχω υἱόν, ὅστις εἶνε τὸν πᾶν δι' ἐνὲ καὶ τὸν σύζυγόν μου, υἱὸν μονογενῆ. . . Καὶ τὰ δάκρυα δέκοπον αὐτήν. — Ναί, ἱατρί μου, ἐπανελάθεν, υἱὸν μονογενῆ, διὰ τὴν ὕψαν ἀπὸ τινος γρόνου εἰμεθα ἐν φοιτῇ ἀνησυρία εὐρίσκειται ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκείνῃ καθ' ἣν τὰ πάθη ἀναπτύσσονται. . . Οὐδὲ χρημάτων, οὐδὲ τινος ἄλλου φοιτῶμεθα ἵνα τὸν κατεστησώμεν εὐτυχῇ, ἀλλ' οἱ αἱ! ἀπὸ τινων μηνῶν παροῦσα εἶνε ἐπιστὰς σήμετι ἐντελὸς παραταλεύσεις τῶν φρενῶν. . . Οἱ αἱ! πάντοτε περ. κοσμημάτων ἀμαυνίων, τὰ ὅποια ἀπώλεσεν ἡ ἑδωκὴν εἰς γυναικὰ τινα. Ἀλλ' οἱ λόγοι του εἰσιν ἀκατέληκτοι καὶ ἀνόητοι ἐν γένει. Ὑποθέτομεν ὅτι ἡράσθη γυναικὶς τινος, οὐχὶ τῶσιν ἐντίμου καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὴν ἀνέλαθεν τῶς ὑπογραφῆσαι ἀνατίρας τῶν δυνάμεων του. Ποῦτος ἤξευρε; ἱατρί! αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ ὑπόθεσις. . .

Διότι ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου, ματαίως προσπαθοῦμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὰ αἶτια τῆς παραρροσύνης του. . .

— Φέρετε τὸν εἰς ἐμεῖ, κυρία κόρημα. . .

— Ὡ βεβαίως, ἱατρί, θὰ τὸν φέρω αὐριον τὴν μεσημβρίαν.

— Ὡ πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ, κυρία μου, ὅτι ἡ ἐπιστήμη διαγορεύει.

Ὁ ἱατρός μετὰ μεγάλης προθυμίας συνοδεύει τὴν κόρημα μέχρι τοῦ ὀχήματός τῆς καὶ παρατηρεῖ τὰ ὀκλάμα καὶ τοὺς ἱπποκόμους τῆς.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ δὴθεν κόρημα εἰσέρχεται εἰς τὸ κατῆστηκα περιωνόμου ἀδμαντοπώλου καὶ μετὰ πολυῶν συμφωνιῶν, ἀποφασίζει τέλος ν' ἀγοράσῃ κοσμήματά τινα, ἀξίας ἐνενήκοντα χιλιάδ φράγκων.

Σύρει ἀφελῶς τὸ βαλάντιόν τῆς, ἐξάγει δεκακισχιλία φράγκα εἰς τραπεζογραμμάτια, τὰ μετρεῖ, ἀλλὰ σκεφθεῖσα φαίνεται ἄλλοιον, τὰ ἐπαναθῆται εἰς τὴν θέσιν των καὶ λέγει εἰς τὸν ἀδμαντοπώλῃν:

— Προτιμῶ νὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὸν ὑπαλλήλῳ σας διὰ νὰ πληρώσῃ ὁ σύζυγός μου τὸ ποσὸν τοῦτο.

Ὁ ἀδμαντοπώλης προσκαλεῖ νέον τινὰ, ὅστις χαίρων διὰ τὴν τιμὴν ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς κομῆσης.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἡ ἀμαξία ἵσταται πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἱατροῦ. Ἡ κυρία ἀνέχεται ταχέως καὶ τῷ λίγει.

— ἱατρί, ἰδοὺ ὁ υἱός μου, σὰς ἀρίων μόνους.

Καὶ ἐξερχομένη, λέγει εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ ἀδμαντοπώλου:

— Ὁ σύζυγός μου εὐδαιμονοῖται εἰς τὸ σπουδαστῆρον του' εἰσέλθετε, ἵνα λάβητε τὰ χρήματά σας.

Ὁ ὑπάλληλος εἰσέρχεται, ἐνθ' ἡ κόρημα καταβάσκει ταχέως, ῥίπτει εἰς τὴν ἀμαξίαν τῆς καὶ γίνεσθαι ἄφαντος.

— Λυγρόν, καδὶ μου. ἔλεγεν ὁ ἱατρός, γνωρίζεις περὶ τίνος πρόκειται; Εἰπέ μοι, τί αἰσθάνεσαι; τί συμβαίνει ἐν τῇ νεανικῇ σου κεφαλῇ;

— Τί συμβαίνει; ἐν τῇ κεφαλῇ μου; κύριε! οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ὅτι σὰς φέρω τὸν λογαριασμόν νὰ πληρώσῃτε τοὺς ἀδμάντας.

— Τὸ γνωρίζω τοῦτο, εἶπεν ὁ ἱατρός ἀποθῶν τὸν λογαριασμόν, τὸ γνωρίζω. . .

— Ἀρὸ λοιπὸν τὸ γνωρίζετε, μετρήσατέ μοι τὰ χρήματα!

— Πουχάστα δὲ τοὺς ἀδμάντας; καὶ τοὺς τοὺς εὐρεῖς, παρακαλῶ; Τί ἀπέγειναν; Οἱ αἱ! ὅσον θέλετε σὰς ἀκούω μετ' ὑπομονῆς.

— Ἀλλὰ πρόκειται νὰ μὲν τοὺς πληρώσῃτε, κύριε; Ἐνενηντα χιλιάδας φράγκων.

— Διὰ τί;

— Τί θὰ εἴπῃ διατί; ἠρώτησεν ὁ νεανίας, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρπαιον νὰ σπινθηροβόλωσι.

— Μάλιστα! Διὰ τί νὰ σοὺ τοὺς πληρώσω;

— Διότι ἡ κυρία κόρημα ἠγγράσκει πρὸ ὀλίγου τοὺς ἀδμάντας; ἐκ τοῦ κατεστησάτης μὰς!

— Ἀ! τώρα μάλιστα! Εἰπέ μοι λοιπὸν ποῖα εἶνε ἡ κόρημα αὐτῆς;

— Ἡ κόρημα σὰς!

Καὶ τῷ παρουσιάζει τὸν λογαριασμόν.

— Ἀλλὰ, τίκουν μου, εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐγὼ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι ἱατρός καὶ χηρὸς. . .!

Τότε ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος ἐξήφθη, ὁ δὲ ἱατρός καλέσας τοὺς ὑπηρετάς του διέταξε νὰ τὴν συλλέξωσι, τοὺς ὅπως εἰς μᾶλλον ἐξηγῶμεν τὸν νέον.

— Εἰσθε κλέπται, δολοφόντοι, λησται! ἔκραξαν.

Ἀλλ' ἐπὶ πύλου, ἐπαύθη καὶ ἐξήγησε τὰ πάντα εἰς τὸν ἱατρίν.

Τότε ἐγνώσθη ἡ κλοπὴ αὐτῆς, ἡ τῶσιν παράδοξος καὶ μετὰ τόλμης εὐφυΐας διαπραχθεῖσα. Ὅλαί αἱ ἀνακρίσεις καὶ ἐρευνᾶς τῆς ἀστυνομίας ἀπέβησαν μάταιαι, οὐδεὶς ἐτιμωρήθη, διότι ἡ ψευδὴς κόρημα ἐσφόντισεν ἐπιτηδεύσας ν' ἀποκρύψῃ καὶ τοὺς ἀκολούθους τῆς, αἰτίνες ἦσαν συνένοχοι, καὶ τὴν ἐνοικισθεῖσαν ἀμαξίαν.

Ἀλλ' ὅλη αὕτῃ ἡ ἱστορία ἐνετυπώθη βαθείως εἰς τὴν μνήμην. . . τῶν ἀδμαντοπώλων.

✱

Πῶς σὰς ἐφάνη ἡ ἱστορία αὕτη; Νομίζετε, ὅτι πράγματι συνέβη; Ὁχι! ἀπλῶς τὴν ἐπεννόησεν ὁ Βαλζάκ.

Τὸ νόστιμον ὅμως εἶνε, ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσίν τῆς, δύο τρεῖς λωποδύται ἠθελήσαν νὰ τὴν πρᾶγματτοποιήσωσι. Ἀλλ' εἶτε διότι ἠθελήσαν νὰ κλέψωσι ξένην ἰδέαν, εἶτε διότι δὲν ἦσαν τόσον ἐπιτηδαιοὶ ὅσον ἡ φανταστικὴ κόρημα τοῦ Βαλζάκ, ὅχι μόνον ἀπέτυχον, ἀλλὰ καὶ κτεδικασθησαν εἰς δέκα μηνῶν φυλάκιον.